

Arrest

nr. 149 239 van 7 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit het district Gujrat in de provincie Punjab. U verklaarde aanhanger te zijn van de 'Pakistan People's Party' (PPP) waardoor u problemen kreeg met uw 'vijanden'. Uw vijanden betreffen zowel mensen bij de PPP als mensen bij de Muslim League (Q). U zou door hen verschillende keren zijn aangevallen. Ze zouden ook valse zaken tegen u hebben opgestart, waarna u besloot het land te verlaten. U reisde in 2010 naar Griekenland. U zou daar illegaal hebben verbleven. In 2015 kwam u, met valse documenten, naar België waar u aan de grens werd tegen gehouden. U werd vast gezet in het gesloten centrum van Merkplas waar u op 12 mei 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een lidkaart neer van de Muslim League (Q), een attest van diezelfde partij, een brief van een advocaat en vier verschillende FIR's (First Information Report) van zogenaamde valse zaken tegen u in 2013.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Immers kan om verschillende redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas.

Ten eerste legt u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde identiteit. U kwam in België toe met een zogenaamd vals paspoort en een valse Nicop kaart. U verklaart dat de identiteitsgegevens op deze documenten niet van u zijn. U kan echter uw beweerde identiteit onvoldoende staven. U legde weliswaar een soort van lidkaart voor van een politieke partij, maar die komt inhoudelijk niet overeen met uw verklaringen (zie verder) waardoor aan het document weinig waarde kan worden gehecht. Ook de andere stukken die u voorlegde kunnen niet overtuigen (zie verder). Wanneer u gevraagd werd naar uw identiteitskaart, verklaarde u dat u die thuis had. Daarop gaf u aan dat uw vader een oude man was en daardoor uw identiteitskaart niet kon opsturen. Wanneer het CGVS aandringt, verklaart u plots dat uw vijanden uw identiteitskaart afnamen en u geen nieuwe kon aanvragen. Deze verklaringen komen weinig aannemelijk over en het lijkt er op dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstellingen van het CGVS. **Aldus slaagt u er niet in aan te tonen wie u werkelijk bent.**

Ten tweede stelt het CGSV vast dat u reeds in 2010 Pakistan zou hebben verlaten wegens zogenaamde ernstige problemen. U zou ongeveer vijf jaar lang illegaal in Griekenland hebben verbleven, zonder asiel aan te vragen. Indien u werkelijk om ernstige problemen uw land hebt moeten verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd. Uw verklaring alsof er in Griekenland geen mogelijkheden zijn voor asielzoekers, doet geen afbreuk aan deze bevinding, immers verkoos u blijkbaar om er illegaal te verblijven, met alle risico's van dien, in plaats van minstens een poging te doen tot het verkrijgen van asiel. **Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering Pakistan omwille van problemen te hebben verlaten en nood te hebben aan internationale bescherming zoals u die nu inroept in België.**

Ten derde blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland enkele keren de Pakistaanse ambassade zou hebben gecontacteerd om een paspoort of andere identiteitsstukken te verkrijgen. Dit is moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor diezelfde Pakistaanse overheid die u wilt aantonen door het neerleggen van FIR's waaruit zou moeten blijken dat de Pakistaanse overheid naar u op zoek is. Ook uw verklaringen alsof u in geval van terugkeer naar Pakistan de autoriteiten, in casu de politie, zou vrezen komt weinig aannemelijk over wanneer blijkt dat u in Griekenland diezelfde overheid zou hebben gecontacteerd via de ambassade. U legde ook een brief neer van uw advocaat waarin expliciet staat vermeld dat u in België bent en dat u niet zou mogen terugkeren naar Pakistan omdat de 'Government through local police' u zou vermoorden. Dat een advocaat dit schrijft komt niet aannemelijk over, laat staan dat diezelfde advocaat dan nog aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken zou vragen dit document af te stempelen, zoals blijkt uit de brief die u voorlegde, doet elke vorm van authenticiteit van het document teniet.

Ten vierde kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas daar uw verklaringen onderling, uw verklaringen ten overstaan van uw documenten én uw documenten onderling niet overeenstemmen. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dat u aanhanger bent van de PPP en daardoor problemen kreeg met de aanhangers en leden van de Muslim League (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Die mensen van de Muslim League zouden, volgens uw toenmalige verklaringen, ook valse zaken tegen u hebben aanhangig gemaakt. Later in de asielprocedure, bij het gehoor door het CGVS, verklaarde u inderdaad aanhanger te zijn van de PPP, maar legde u een lidkaart neer van de partij Muslim League (Q) (ML-Q). Ook legde u een attest neer van de Muslim League (Q) waarin staat dat u een actief medewerker bent van die partij. U gevraagd naar verduidelijking, gaf u aan dat destijds, na de winst in de verkiezingen van 2008, de PPP en de ML-Q samen één partij vormde, vandaar deze lidkaart. Uiteraard is dat geen afdoende verklaring. Enerzijds dateert de lidkaart van 2005 toen de PPP en de ML-Q niet samen in de regering zaten en kan uw verklaringen niet overtuigen. Anderzijds dateert het attest van de ML-Q van 2015 en staat u er in beschreven als een actief medewerker van de ML-Q, hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen. Aldus wordt elke geloofwaardigheid van uw beweerde politieke profiel teniet gedaan. Te meer daar u zelf ook aangeeft helemaal niet meer mee te zijn met de huidige stand van zaken van de PPP. Uw desinteresse en gebrek aan coherentie ondermijnt uw politiek profiel dan ook volledig. Zo verklaarde u

dat uw vijanden nu niet alleen de Muslim League betreft, zoals wel aangegeven stond in de vragenlijst van het CGVS die u invulde. Nu verklaarde u plots dat uw vijanden zowel van de PPP als van de ML-Q zijn. Deze aanpassing van uw verklaringen die lijkt te zijn ingegeven door confrontatie met ongerijmdheden in uw relaas en documenten, kunnen in geen geval overtuigen. In elk geval werd u meermaals gevraagd om concreet en precies aan te geven wie u vijanden dan zijn en waarom ze u viseren, maar u kon geen coherente uitleg geven. U gaf hooguit twee namen en verwarrende verklaringen alsof die vijanden u viseren omdat u arm bent en de enige zoon, waarna u opnieuw verklaart dat ze u viseren omwille van uw beweerde politieke engagement. Dit komt niet serieus over. Zo verwees u naar verschillende valse zaken die door uw 'vijanden' zouden zijn aanhangig gemaakt tegen u. Dat zou zowel gebeurd zijn voor 2010 als nadien. Echter legde u van voor 2010 geen enkel document voor en de documenten van 2013 (4 FIR's) komen niet authentiek over. U kent de inhoud niet en weet helemaal niet waarover het gaat. Bovendien moeten documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Verder verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om documenten te vervalsen en/of vervalste stukken te verkrijgen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie,

dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in

artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is de Raad van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dan ook terecht als volgt:

“Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Immers kan om verschillende redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas.

Ten eerste legt u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde identiteit. U kwam in België toe met een zogenaamd vals paspoort en een valse Nicop kaart. U verklaart dat de identiteitsgegevens op deze documenten niet van u zijn. U kan echter uw beweerde identiteit onvoldoende staven. U legde weliswaar een soort van lidkaart voor van een politieke partij, maar die komt inhoudelijk niet overeen met uw verklaringen (zie verder) waardoor aan het document weinig waarde kan worden gehecht. Ook de andere stukken die u voorlegde kunnen niet overtuigen (zie verder). Wanneer u gevraagd werd naar uw identiteitskaart, verklaarde u dat u die thuis had. Daarop gaf u aan dat uw vader een oude man was en daardoor uw identiteitskaart niet kon opsturen. Wanneer het CGVS aandringt, verklaart u plots dat uw vijanden uw identiteitskaart afnamen en u geen nieuwe kon aanvragen. Deze verklaringen komen weinig aannemelijk over en het lijkt er op dat u uw verklaringen aanpast naargelang de vraagstellingen van het CGVS. Aldus slaagt u er niet in aan te tonen wie u werkelijk bent.

Ten tweede stelt het CGSV vast dat u reeds in 2010 Pakistan zou hebben verlaten wegens zogenaamde ernstige problemen. U zou ongeveer vijf jaar lang illegaal in Griekenland hebben verbleven, zonder asiel aan te vragen. Indien u werkelijk om ernstige problemen uw land hebt moeten verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd. Uw verklaring alsof er in Griekenland geen mogelijkheden zijn voor asielzoekers, doet geen afbreuk aan deze bevinding, immers verkoos u blijkbaar om er illegaal te verblijven, met alle risico's van dien, in plaats van minstens een poging te doen tot het verkrijgen van asiel. Deze vaststelling ondermijnt de

geloofwaardigheid van uw bewering Pakistan omwille van problemen te hebben verlaten en nood te hebben aan internationale bescherming zoals u die nu inroept in België.

Ten derde blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland enkele keren de Pakistaanse ambassade zou hebben gecontacteerd om een paspoort of andere identiteitsstukken te verkrijgen. Dit is moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees voor diezelfde Pakistaanse overheid die u wilt aantonen door het neerleggen van FIR's waaruit zou moeten blijken dat de Pakistaanse overheid naar u op zoek is. Ook uw verklaringen alsof u in geval van terugkeer naar Pakistan de autoriteiten, in casu de politie, zou vrezen komt weinig aannemelijk over wanneer blijkt dat u in Griekenland diezelfde overheid zou hebben gecontacteerd via de ambassade. U legde ook een brief neer van uw advocaat waarin expliciet staat vermeld dat u in België bent en dat u niet zou mogen terugkeren naar Pakistan omdat de 'Government through local police' u zou vermoorden. Dat een advocaat dit schrijft komt niet aannemelijk over, laat staan dat diezelfde advocaat dan nog aan het Ministerie van Buitenlandse Zaken zou vragen dit document af te stempelen, zoals blijkt uit de brief die u voorlegde, doet elke vorm van authenticiteit van het document teniet.

Ten vierde kan geen enkel geloof worden gehecht aan uw asielrelaas daar uw verklaringen onderling, uw verklaringen ten overstaan van uw documenten én uw documenten onderling niet overeenstemmen. Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dat u aanhanger bent van de PPP en daardoor problemen kreeg met de aanhangers en leden van de Muslim League (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Die mensen van de Muslim League zouden, volgens uw toenmalige verklaringen, ook valse zaken tegen u hebben aanhangig gemaakt. Later in de asielprocedure, bij het gehoor door het CGVS, verklaarde u inderdaad aanhanger te zijn van de PPP, maar legde u een lidkaart neer van de partij Muslim League (Q) (ML-Q). Ook legde u een attest neer van de Muslim League (Q) waarin staat dat u een actief medewerker bent van die partij. U gevraagd naar verduidelijking, gaf u aan dat destijds, na de winst in de verkiezingen van 2008, de PPP en de ML-Q samen één partij vormde, vandaar deze lidkaart. Uiteraard is dat geen afdoende verklaring. Enerzijds dateert de lidkaart van 2005 toen de PPP en de ML-Q niet samen in de regering zaten en kan uw verklaringen niet overtuigen. Anderzijds dateert het attest van de ML-Q van 2015 en staat u er in beschreven als een actief medewerker van de ML-Q, hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen. Aldus wordt elke geloofwaardigheid van uw beweerde politieke profiel teniet gedaan. Te meer daar u zelf ook aangeeft helemaal niet meer mee te zijn met de huidige stand van zaken van de PPP. Uw desinteresse en gebrek aan coherentie ondermijnt uw politiek profiel dan ook volledig. Zo verklaarde u dat uw vijanden nu niet alleen de Muslim League betreft, zoals wel aangegeven stond in de vragenlijst van het CGVS die u invulde. Nu verklaarde u plots dat uw vijanden zowel van de PPP als van de ML-Q zijn. Deze aanpassing van uw verklaringen die lijkt te zijn ingegeven door confrontatie met ongerijmdheden in uw relaas en documenten, kunnen in geen geval overtuigen. In elk geval werd u meermaals gevraagd om concreet en precies aan te geven wie u vijanden dan zijn en waarom ze u viseren, maar u kon geen coherente uitleg geven. U gaf hooguit twee namen en verwarrende verklaringen alsof die vijanden u viseren omdat u arm bent en de enige zoon, waarna u opnieuw verklaart dat ze u viseren omwille van uw beweerde politieke engagement. Dit komt niet serieus over. Zo verwees u naar verschillende valse zaken die door uw 'vijanden' zouden zijn aanhangig gemaakt tegen u. Dat zou zowel gebeurd zijn voor 2010 als nadien. Echter legde u van voor 2010 geen enkel document voor en de documenten van 2013 (4 FIR's) komen niet authentiek over. U kent de inhoud niet en weet helemaal niet waarover het gaat. Bovendien moeten documenten gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen wat hier niet het geval is. Verder verwijst het CGVS naar informatie waarover het beschikt en waaruit blijkt dat het in Pakistan gemakkelijk is om documenten te vervalsen en/of vervalste stukken te verkrijgen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas."

Deze motieven zijn pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift volhardt in zijn vrees voor vervolging en wenst te benadrukken niet terug te kunnen keren naar Pakistan, omdat hij vreest voor zijn leven, aangezien er valse aanklachten tegen hem werden ingediend, dient te worden opgemerkt dat verzoeker slechts zijn verklaringen herhaalt zonder evenwel afbreuk te doen aan bovenstaande concrete vaststellingen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij meermaals heeft aangegeven ongeletterd en ongeschoold te zijn, wat verklaart waarom hij niet de exacte inhoud van de door hem voorgelegde documenten kent, kan hij

evenmin afbreuk doen aan de voormelde motieven. In hoofdzaak werd immers vastgesteld dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van de voorgelede documenten.

Waar wordt vastgesteld dat verzoeker de inhoud van de door hem voorgelegde FIR's niet kent, dient te worden opgemerkt dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij de inhoud van deze FIR's, die hij ter staving van zijn problemen in Pakistan neerlegt, uitvoerig kan toelichten. Ook van iemand die ongeletterd en ongeschoold is, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van dergelijke belangrijke documenten te achterhalen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat hij de internationale bescherming pas in België heeft aangevraagd en niet in Griekenland omwille van de erbarmelijke omstandigheden waarin vluchtelingen terechtkomen in Griekenland en desbetreffend naar een artikel verwijst waaruit zou blijken dat het voor asielzoekers haast onmogelijk is een asielaanvraag in te dienen, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn nalatige houding geenszins kan verschonen. Immers, van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijf jaar lang in Griekenland is verbleven. Indien verzoeker werkelijk om ernstige problemen zijn land heeft moeten verlaten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij in Griekenland asiel zou hebben aangevraagd ongeacht de risico's of problemen. Met een dergelijke houding maakt verzoeker niet aannemelijk een daadwerkelijke nood aan internationale bescherming te hebben en wordt als dusdanig de ernst en geloofwaardigheid van de door hem geschetste problemen gerelativeerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker blijft volharden in zijn verklaringen dat hij zowel met leden van de PPP en van de Muslim League problemen heeft gekend waardoor hij zijn land van herkomst heeft moeten verlaten. Verzoeker wijst er nogmaals op dat de partijen PPP en Muslim League samen geregeerd hebben en dat dat reden is waarom hij een lidkaart heeft van "Muslim League" heeft.

Dit zijn echter louter herhalingen van eerdere verklaringen, die niet bij machte zijn de concrete en correcte motivering dienaangaande te weerleggen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde derhalve terecht: *"Zo verklaarde u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS dat u aanhanger bent van de PPP en daardoor problemen kreeg met de aanhangers en leden van de Muslim League (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Die mensen van de Muslim League zouden, volgens uw toenmalige verklaringen, ook valse zaken tegen u hebben aanhangig gemaakt. Later in de asielprocedure, bij het gehoor door het CGVS, verklaarde u inderdaad aanhanger te zijn van de PPP, maar legde u een lidkaart neer van de partij Muslim League (Q) (ML-Q). Ook legde u een attest neer van de Muslim League (Q) waarin staat dat u een actief medewerker bent van die partij. U gevraagd naar verduidelijking, gaf u aan dat destijds, na de winst in de verkiezingen van 2008, de PPP en de ML-Q samen één partij vormde, vandaar deze lidkaart. Uiteraard is dat geen afdoende verklaring. Enerzijds dateert de lidkaart van 2005 toen de PPP en de ML-Q niet samen in de regering zaten en kan uw verklaringen niet overtuigen. Anderzijds dateert het attest van de ML-Q van 2015 en staat u er in beschreven als een actief medewerker van de ML-Q, hetgeen niet overeenstemt met uw verklaringen. Aldus wordt elke geloofwaardigheid van uw beweerde politieke profiel teniet gedaan. Te meer daar u zelf ook aangeeft helemaal niet meer mee te zijn met de huidige stand van zaken van de PPP. Uw desinteresse en gebrek aan coherentie ondermijnt uw politiek profiel dan ook volledig. Zo verklaarde u dat uw vijanden nu niet alleen de Muslim League betreft, zoals wel aangegeven stond in de vragenlijst van het CGVS die u invulde. Nu verklaarde u plots dat uw vijanden zowel van de PPP als van de ML-Q zijn. Deze aanpassing van uw verklaringen die lijkt te zijn ingegeven door confrontatie met ongerijmdheden in uw relaas en documenten, kunnen in geen geval overtuigen. In elk geval werd u meermaals gevraagd om concreet en precies aan te geven wie u vijanden dan zijn en waarom ze u viseren, maar u kon geen coherente uitleg geven. U gaf hooguit twee namen en verwarrende verklaringen alsof die vijanden u viseren omdat u arm bent en de enige zoon, waarna u opnieuw verklaart dat ze u viseren omwille van uw beweerde politieke engagement. Dit komt niet serieus over."*

Met de loutere stelling dat het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen amper vijf dagen na het gehoor tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus besloot, toont verzoeker niet aan dat er geen grondig onderzoek heeft plaatsgevonden.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014; COI Focus "*Pakistan. Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie*" van 12 november 2014), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang en de intensiteit van het gepleegde geweld in Punjab is beduidend lager dan in de provincies FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Baluchistan. Vormen van geweld in Punjab zijn aanvallen van talibanmilitanten op overheidsdoelwitten of de NAVO-konvooien. Ook zelfmoordaanslagen of explosies vinden plaats. Deze aanslagen vonden echter hoofdzakelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld. Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker bepaalde passages uit de voormelde informatie en uit de bestreden beslissing citeert en aanhaalt en op basis hiervan meent dat hij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, toont verzoeker niet aan dat er in de provincie Punjab in Pakistan een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dan ook terecht het volgende:

"Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Tot slot uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt evenwel niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het

repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).”.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizendvijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. CROMBECQ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. CROMBECQ

C. DIGNEF